

Bibliaóra – 2020. december 08.

Előfohász: „Fújjatok meg a kürtöt a Sionon, fújjatok riadót szent hegyemen! Reszkessen az ország minden lakosa, mert jön az Úr napja, bizony, közel van már! (Joel 2,1).” Ámen.

Ének: 32. zsoltár: „Ó, mely boldog az oly ember éltébe”

Előima:

Éneklünk Neked, Immánuel, életnek fejedelme és kegyelemnek forrása. Régóta várt vendég vagy közöttünk. Köszönjük, hogy tudhatjuk, most is megérkezel közénk. Jelen vagy és jelenvalóságodnak nagy bizonyítéka az elkészített Igecsokor, amelyből Magad szólalsz meg. Kérünk, Urunk, hogy ebben az okos világban ne engedd, hogy elbutuljunk. Ne hagyd, hogy Igéd elnémuljon az üres emberi szavak között. Add, hogy ebben a rideg világban, amelyben úgy élünk, mint a szenvedő Jóbok, lángoljon a szívünk Érted, mert más menedékünk nincsen. A szolgatársak megosztanak minket, a barátok ellenséggé válnak, a társak társtalanságba taszítanak, és sokan csak versengenek a hit dolgában. Állítsd le ezt a hozzáállást életünkben és szolgálatunkban. Ítéld meg bennünket és szolgáltass nekünk igazságot. Ebben a fásult adventben Te adj nekünk erőt az új tettekhez, amikor a szívünk összetört, és csak a szépre és a jóra akar emlékezni, mint Jób. Te légy, Urunk, a mi reménységünk, mert ember nem segíthet, de a Te erőd nem törik meg. Az Úr Jézus Krisztus által, hallgasd meg imádságunk. Ámen.

Ószövetségi alapige: Jób könyve 29. rész

„Jób folytatta beszédét, és ezt mondta: Bárcsak olyan volnék, mint a hajdani hónapokban! Mint azokban a napokban, amikor Isten őrzött engem! Amikor mécsese világított fejem fölött, sötétben is az ő világosságánál járhattam; mint amilyen ifjúkorom idején voltam, amikor Istennel közösségben élhettem sátramban; amikor még velem volt a Mindenható és körülöttem voltak gyermekeim; amikor lépteim tejszínben fürödtek, és mellettem a kősziklából is olajpatakok ömlöttek. Amikor a városkapuhoz mentem, és elfoglaltam helyemet a téren, ha megláttak az ifjak, hátrahúzódtak, az öregek pedig fölkeltek, és állva maradtak. A vezető emberek abbahagyták a beszédet, és tenyerüket a szájukra tették. A fejedelmek hangja elnémult, és nyelvük az ínyükhöz tapadt. Akinek a füle hallott rólam, boldognak mondott, akinek a szeme látott, mellettem tanúskodott. Mert megmentettem a segítségért kiáltó nyomorultat, és az árvoát, akinek nem volt segítője. A veszendő áldása szállt rám, és az özvegy szívét felvidítottam. Igazságot öltöttem magamra, és az is magára öltött engem, jogosság volt a palástom és a süvegem. A vaknak szeme voltam, és lába a sántának. Atyja voltam a szegényeknek, és az ismeretlen ügyét is jól

megvizsgáltam. Összetörtem az álnok állkapcsát, és fogai közül kihúztam a zsákmányt. Azt gondoltam, hogy fészkeimmel együtt halok meg, s mint a fénixmadár, sokáig élek. Gyökerem a vízig nyúlik, ágamra éjjel harmat száll. Dicsőségem velem együtt újul meg, íjam is kicserélődik kezemben. Figyelmesen hallgattak rám, elnémultak, ha tanácsot adtam. Beszédem után nem szóltak tovább, szavam permetként hullott rájuk. Úgy vártak rám, mint az esőre, mint akiknek tavaszi esőt szomjaz a szája. Ha nevetve fordultam feléjük, akkor ők sem hittek, ha derűs volt az arcom, nem szomoródtak el. Én választottam meg, hogy mit tegyenek, élükön ültem, és úgy laktam közöttük, mint egy király a csapatában, mint aki gyászolókat vigasztal."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Jób önmagáról ír. Három egymást követő fejezet Jób szavait tárja elénk. Ez az ő teljes, kerek és egész élete. Ezzel azonban mintha befejezné a hitbeli disputáját társaival. Még igaz kétszer röviden megszólal, de ezek a fejezetek jelzik, hogy mi volt és mi a lényeg az életében.

A 29. fejezetben múltját ecseteli. Szinte egy belső életrajzot tár elénk. Lelki curriculum vitae-t közöl. Röviden: „Ez voltam és ez vagyok én!” Időrendi sorrendbe állítja az eseményeket. Kezdi az áldott múlttal, majd folytatja a megalázott jelennel és végül befejezi a várakozással, amely az isteni kibogozást sejteti.

Innen indultam, ezek voltak az én prioritásaim és állásfoglalásaim, de bekövetkezett életemben a drámai fordulópont, és most várakozási állásponton vagyok, mert Isten ítél felettem is. Egymásba fonódott, szövevényessé vált, összekuszálttá lett az életem. De ne szaladjunk előre, és a drámai elemeket mellőzzük, mert mai igénk csak a szépre és a jóra emlékezik. Jób múltja áll előttünk. Mintha egy osztálytalálkozón lennénk, ahol mindenki végigmondhatja, mi történt vele az elmúlt időszakban.

Jób, mint védelmezőt írja le önmagát. Ő őrző volt. Az volt a szerencséje, hogy Isten vele volt. Nem tud senki másra hivatkozni az életében. Védelem alatt állt. A Végtelen Isten mindig ott ragyogott felette. Vigyázott rá. Ami őt érte, előbb Istennél volt. Minden kicsinység az életében áldás lehetett. Ő védte az élete teljességét, termékenységét, fejlődését, egészségét és boldogságát. Üdvös életet élt. Szinte paradicsomi állapotban szolgálta az Urat Jób. Illatozott az élete és mindene. Nyugalom töltötte el. Jób elmerült Isten gazdagságában, jóságában és csodálattal ámul és bámult, hogy mindez az övé lehet. Jób hite azonban nem változott, csak Isten jelenléte és hozzáállása.

Nézzük a múlt bőséges áldásait:

Bővítés, szélesbítés jellemezte minden téren a hétköznapijait. Minőségben és mennyiségben egyaránt. Jób személyének a jelentősége és fontossága megnövekedett. Még a fejedelmek is elhalkultak, amikor Jób megszólalt. Ez az én történetem. VIP személyiség voltam. Nagyon fontos és befolyásos személy.

Az, ami Jóbbal történt rövid időn belül, az sok mindenkivel megtörténhet.

A kérdés az, hogy kinek tulajdonítjuk ezt a fejlődést. Sokszor életünk szivárványos időszakában ezt a jóbi leírást érzékeljük. Amikor diadalív az élet, akkor ki áll mögöttünk? Amikor győzelmes és dicsőséges még a hétköznapi töredékperce is, akkor ki segített meg?

„Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség és az emberekhez jóakarát.” (Lk 2,14) A növekedést Isten adja. (IKor 3,6) Öntözhetjük, plántálhatjuk, de felfelé jutás íve Isten jutalma. Velünk az Isten! Immánuel! – ez az Ő döntése. (Mt 1) Senki másé. Amit Isten nem áld meg, az csak bábeli zűrzavar lesz. (IMóz 11,1-11) Amire Isten nem mond igent, abból lehet gazdagság, jólét, biztonság, „egyél, igyál, jó dolgod van” (lásd Lk 12, 16-21), lehet nagyobb csűröket építeni és a régieket lebontani, de csak ideig-óráig.

Nem az ember uralkodik az élete fénypontján, hanem egyedül Isten. Minden elérhető, de Isten áldásain keresztül. Csak Általa, Vele és Benne. Megnyerhetjük az egész világot, a főnyeremény a miénk lehet, de ha lélekben kárt vallunk, akkor „miénk a menny örökre?” – ahogyan Luther Márton tanítja.

Mert a nap nemcsak feljön, hanem le is bukik a hegyek mögé. A világosság nem állandó, és aki mondta: „legyen világosság” (IMóz 1), Egyedül Ő gyújt világosságot a mi szívünkben is. (IIKor 4,6)

Erőnk magában mit sem ér, mi csak hamar elesünk. Egészség még ma van, de holnap a vérfolyásos asszony (Lk 8,43-48) vagy a 38 éve beteg ember (Jn 5, 1-9) reménységére juthatunk. Szépségedet a király kívánja, mert ő a te Urad (Zsolt 45,12), nem pedig holmi csecse-becse világ. Üdeségét csak a víz mellé plántált fa őrzi meg (lásd Jer 17), mert reggel a harmat, és napközben a hőség alatt maga a víz garantálja. Éles elménket csak elménk folyamatos megújulásával érhetjük el Krisztusban, akiben új teremtetések vagyunk. (Ef 2,9)

Hosszú éveket a polcon élni úgy lehet, hogy Istennel élünk. Megmosdatni lelkünket Isten szeretetében lehet igazán. Jób innen merít, és csak ebből meríthetek én is, hogy lelkem csak Istennél csendesül el. (lásd Zsolt 62,2)

Ennek látható jelei voltak:

1. *A társadalmi elfogadás.*

Jób nosztalgiazik. Mint a legtöbb nyugdíjas. Sőt nincs benne szerénység ilyen téren. Büszkeséggel töltötte el múltja. Való igaz maga a könyv is ezzel kezdődik,

hogy a keleti emberek között kiemelkedő volt Jób. (Jób 1,3) Elismerés volt az élete. Energiát, új erőt merített ebből a kiindulási pontból. Ugródeszka a társadalmi elismerés minden terén. Még magasabbra igyekezett és igyekezhetett is, mert tolták és nyomták. Lett önbizalma, amit a társadalom meg is támogatott kívülről. Jób emlékezik, és teljes aprólékossággal csemegézik. Azt az édes ízt találta meg az életében, amit már rég nem érzett, hiszen ínye a szájához tapadt. Azt gondolta, hogyha látják, akkor létezik igazán. Ha látják benne a különlegest, az értékest, az egyedít, akkor van, fennforog az élete. Meglátták kivételes helyzetét, ezért kivételes. Felfogták az ő személyének jelentőségét, ezért fontos. Jób nagysága úgy növekedett, ahogy a mellette élők elhalkultak. Azért emelkedhetett a magasba, mert a többiek, még a fejedelmek is, megtorpantak.

EZ A RÖVID VISSZAEMLÉKEZÉS szépen bemutatja az áldott ember életét. Ez nem kisvárosi vagy épp nagyvárosi nyárspolgári életmód. Ez volt a valóság Jóbról. Az életet mi, emberek – sajnos – így kategorizáljuk: értékesek és értéktelenekre, nagyok és kicsik. Jób nem nyárspolgár volt, hanem Isten által megáldott ember, de ezt a társadalom nem mindig fogta fel. Jób áldott éveinek az árnyéka éppen azoknak a fejedelmeknek, az ifjaknak és az időseknek a serege, akik nem ismerték fel az Úrtól kapott éveit és azok áldásait.

Kicsinység és nagyság. Nagyság és kicsinység. Vajon a te életedben felismerik „a fejedelmek, az idősek és a fiatalok” az Úrtól kapott áldásos éveket? Felismerik vagy csak ügyességnek, sikernek és gyümölcstermésnek könyvelik el mindazt, amit kaptál. De vajon „mid van, amit nem kaptál volna?” (IKor 4,7) Azt mondják, szép eredmény és mindezt ilyen rövid időn belül, sőt egyedül. Látszik, hogy milyen ügyesen eljutottá A-ból B pontba. Hol vagy? és Ki vagy? – csak a keresztyén társaid láthatják igazán. A világ befolyásod által ítéel meg, Isten népe engedelmességed és szolgálatod által. Mit látnak az életedben az emberek? Isten áldásait vagy személyed nagyságát? Péter hitbeli látására van szükségünk: „*Most kezdem igazán megérteni, hogy nem személyválogató az Isten, hanem minden nép között kedves előtte, aki féli őt, és igazságot cselekszik.* (ApCsel 10,34-35)

2. Etikai cselekedet.

Jób Isten áldásaiban megmártózva jót tett az emberekkel és ettől igazán jól érezte magát. Sok embernek segített. Sokakat megmentett. Sokakat elvezetett a helyes útra. Példa volt élete és hozzáállása. Példát adott mások elé.

Amikor jót teszünk, példával járunk elő, azt gondoljuk, hogy cselekedeteink megelőznek bennünket, akkor megnő a saját önértékelésünk is. Pótolhatatlannak érezzük magunkat. A jó cselekedetek jók, de ahogyan megnövelték Jób egóját, az nem jó irányba vitte az életét. Elismerést szerzett, és elismerésben részesítették. Szó szerint megveregették a vállát. Hasznos volt megjobbító szándéka. Értékes volt hozzászólása. Pótolhatatlan volt jelenléte. Becsületes volt eljárása.

Tisztességes volt a kommunikációja. Előrehaladást eredményezett a véleménye. Minden rendben volt vele, már-már túlságosan is, és mindezt Ő maga is elhitte. Ahogyan a farizeus, aki imádságában öntömjénezést folytatott, és közben nem vette észre, hogy hová jutott az egész szolgálata: „Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek.” (Lk 18,11-12) Istennek magamról beszélni kevés, mert az csak felmagasztalása az életemnek. Vele beszélni elsősorban azt jelenti: Őt dicsőíteni és áldani mindenért, ami Velem és Általam történt.

Vigyázzunk és óvakodjunk attól, hogy az általunk jónak vélt cselekedetek, ne legyenek a gőg megnyilvánulásai vagy épp „véresáldozataink” következményei. Ellenszenvet is kiválthat a másokat „sokkoló” jóság, amit mi valóban jósnak ítélünk meg!

Galambos Zoltán, komáromi református lelkész Kis-kátéjából emlékeztessük magunkat: **91. K.: Melyek hát a jó cselekedetek?**

F.: Egyedül azok, melyek igaz hitből, Isten Törvényének megfelelőleg, egyedül az Ő dicsőségére történnek. És nem azok, melyek a mi jótetszésünkön, vagy emberi rendelkezéseken alapulnak.

Vegyük figyelembe azokat az igéket, amelyeket a Heidelbergi Káté ezen a ponton ajánl olvasásra. Jób igéi nincsenek közöttük.

Róm 14: 23: „**Aki pedig kételkedik, amikor eszik, máris elítéltetett, mivel nem hitből tette. Mert minden, ami nem hitből származik, az bűn.**”

1Tim. 1: 5: „**A parancs célja pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és képmutatás nélküli hitből fakadó szeretet.**”

Ez 20: 18-19: „**De azt mondtam fiaiknak a pusztában: Ne kövessétek atyáitok szokásait, ne az ő törvényeikhez igazodjatok, és ne tegyétek magatokat tisztátalanokká bálványaikkal! Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek! Az én rendelkezéseimet kövessétek, az én törvényeimhez igazodjatok, és azokat teljesítsétek!**”

Mt 5: 16: „**Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.**”

Mt 15: 7-9: „**Képmutatók, találóan prófétált rólatok Ézsaiás: Ez a nép csak ajkával tisztel engem, a szíve azonban távol van tőlem. De hiába tisztelnek engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai.**”

1Sám 15: 22: *„Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az Úrnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az Úr szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!”*

Ef 2: 10: *„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.”*

1Kor 10: 31: *„Akár esztek tehát, akár isztok, bármi mást cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!”*

Utóima: Imádkozzunk lelki látásért, hogy meglássuk a mi múltunknak azon részeit, amelyekben Isten gazdagon munkálkodott és felismerjük, hogy ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? Jézusnak mindenben igaza van, amikor így tanítja a sokaságot és az újszövetségi áldásokra hív:

„Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa. Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak. Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet. Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek. Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek. Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent. Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek. Boldogok, akiket az igazságért üldöznek, mert övék a mennyek országa. Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok.” (Mt 5,3-11)

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „De helyesnek tartom, hogy míg ebben a földi porsátorban vagyok, emlékeztetéssel ébresztgesselek titeket. Mert tudom, hogy hamar leteszem porsátoromat, amint a mi Urunk Jézus Krisztus is kijelentette nekem. (II Pt 1, 13-14).” Ámen.

Ének: 255. dicséret: „Mely igen jó a Úristent dicsérni...”